ဝန်ရင်း
Read on the move

အချစ်က လန့်တယ်

စေဝတ်ဆွေး

လုံး ချင်း ဝ တ္ထု သစ်

ဝန်ခံချက်

ဤဝတ္ထုသည် သက္ကရာဇ် (၂၀၀၀ - ၂၀၀၁) ခုနှစ်တွင် တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်ကို ကာယကံရှင်တို့၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မကွေးမြို့တွင် 'အစိုးရနည်းပညာ တက္ကသိုလ်' ဖွင့်ကာစ ကာလဖြစ်သောကြောင့် ယခုလို ကျောင်းဝတ်စုံ (ယူနီဖောင်း) အဖြူနှင့်အပြာများ ဝတ်စရာမလိုသေးဘဲ မိမိတို့ကြိုက်နှစ်သက်ရာ အဝတ်အစားတို့ ဝတ်ဆင်ခွင့် ရသေးသည်။

သို့အတွက်ကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်များ စိတ်နှစ်ခွမဖြစ်စေရန်အတွက် တင်ကြို ဝန်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

လေးစားစွာဖြင့်

ခေတ်သွေး

***

အခန်း (၁)

စူးရှရှ အသံတစ်ခုက သူ့နားထဲကို ထောင့်မကျိုးလှစွာ ကသောင်းကနင်းပြေးဝင်လာ၏ ။

“ဟေ့ကောင် . . . ကျောင်းသားရေးရာက ဘယ်နားမှာလဲ . . . ”

သူတစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိမှ အသံတင်မဟုတ်ဘဲ လူပုံစံကပါ ဋ္ဌာန်ကရိဏ်းမကျမှန်း သိလိုက်ရ ပြန်သည်။

အခုမှ ကျောင်းအပ်ပြီး ပြန်လာတဲ့သူအနေနဲ့ ကျောင်းသားရေးရာ ဘယ်နေရာမှာဆိုတာကို ပြောလိုက်ရမှာ အပမ်းမကြီးလှပါ။ လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီဖို့ ပရဟိတ စိတ်ဓာတ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ လူ့ဗာလာတစ်ကိုယ်ကောင်း သမားလည်းမဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မေးနေတယ်လေ . . .”

မေးပုံက ပိုင်ဆိုးပိုင်နင်းနဲ့ တစ်စက်ကလေးမှ ဖြေချင်စရာမရာမရှိ။ ပြီးတော့ လူပုံက ဖားတစ်ပိုင်းငါးတစ် ပိုင်းနဲ့။ ယောကျ်ားလေးလို့ ပြောရလည်းအခက်၊ မိန်းကလေးလို့ အတပ်ပြောလို့လည်း မရတဲ့ ယောကျ်ားလျှာ ကျောင်းသား . . . အဲလေ . . . ကျောင်းသူ မိန်းကလေး။

သူ့ဘာသာ. . . ယောကျ်ားလေးဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုပုံစံပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ‘ဟေ့ကောင်’ ဆိုပြီး ရင့်ရင့်သီးသီး အခေါ်ခံလိုက်ရတာ ကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်။ ပိုဆိုးတာက မိန်းကလေးတန်မဲ့ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်လို ဝတ်စားထားပြီး သူမရဲ့ ပုံစံမကျတဲ့ မြောက်ကြွကြွ အချိုးတွေကို သူလုံးဝကြည့်မရ။

သို့ဖြင့် . . သူမကြားဟန်ဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

"မင်းမကြားဘူးလား . . . ကျောင်းသားရေးရာ ဘယ်နားမှာလဲလို့ ငါမေးနေတယ်လေကွာ . . ."

လှည့်ထွက်သွားတဲ့သူ့ကို သူမက ဖိုးဖိုးဇတ်ဇတ် လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး အထက်ပါအတိုင်း အလိုမကျလှစွာ မေးလာတော့ သူက -

"ငါ့ကို မေးနေတာလား . ." ဟုဆိုကာ သူမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဘာမှမကြား၊ မသိသလို တမင် လုပ်ပြနေလိုက်၏ ။

သူမက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံနဲ့ ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ဘယ်ဘာခါယမ်းလိုက်ပြီး စုပ်တစ်ချက်သပ် လိုက်ကာ-

"ကျွတ် . . . ဟာ မင်းတော်တော်ဝေးတဲ့ကောင်ပဲ . . ဒီနေရာမှာ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်ပဲရှိတာကို မင်းကို မမေးလို့ ငါက ဘယ်သူ့ကို မေးရမှာလဲ ရှာသားရဲ့. . "

သူမရဲ့ စီးစီးပိုးပိုး စကားအသွားအလာတွေကြောင့် သူအတော်ဒေါပွသွား၏ ။ ဒီနေရာမှာ ယောကျာ်းစစ်စစ် ချင်းသာဆို မလွယ်။ အခုတော့ ဒင်းက . . ဟွန်း။ သို့ဖြင့် သူကလည်း တမင်တကာပင် ရန်စကား စပြောလိုက်သည်။

"သိသားပဲ . . တမင်စကားမပြောချင်လို့ မကြားဟန်ဆောင်သွားတာ . ."

"ဘာပြောတယ်ကွ !"

"မြန်မာလို ပြောတာ နားမလည်လို့လား . . ဒါမှမဟုတ် မိန်းကလေး . . မင်းနားများမကောင်းလို့လား ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ နားထိုင်းနေတာ သနားစရာပဲကွာ . ." ဟု ဆိုကာ လှည့်ထွက် ဖို့ လုပ်နေစဉ် သူမက လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲထားပြီး -

"ဟေ့ကောင် . . မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား . . ငါ့လက်သီးကို မြည်းချင်တယ်နဲ့တူတယ်. . "

"ထိုးရဲရင် ထိုးကြည့်လေ . . လုပ်ပါ မိန်းကလေးရဲ့ "

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မိန်းကလေးလို့ အခေါ်ခံလိုက်ရပြန်သဖြင့် သူမအတော် ထိသွားပုံရ၏ ။ သူ လက်သီးရွယ်ပြီးမှ တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ လက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး -

"တောက် ! ကွာ . . ကျောင်းတောင်မအပ်ရသေးဘူး ဘယ်လိုသတ္တဝါတွေနဲ့ လာစုံနေလဲမသိဘူး လူပုံကိုက မင်းတုန်းမင်းခေတ်က ပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုအူကြောင်ကြောင်မှန်းမသိဘူး . . ."

သူမစကားအဆုံးမှာ အနိုင်ရလိုက်တဲ့ စစ်သူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အောင်ပွဲခံအပြုံးတစ်ခုကို သူ့မျက်နှာပေါ် ပစ်တင်လိုက်ပြီး -

"ပုံစံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ အမိရဲ့ . . ငါက မြန်မာပြည်ကမွေးတဲ့ မြန်မာယောကျ်ားစစ်စစ်မို့ ကိုယ့်နိုင်ငံ ယဉ် ကျေးမှုရဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ တိုက်ပုံအကျႌနဲ့ ယောပုဆိုးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဝတ်လာတာလေ . . မင်းသာ ဟိုမရောက်ဒီမရောက်နဲ့ ဘောင်းဘီလက်ရှည်၊ ရှပ်အင်္ကျီတွေ . . ဟွန်းလည်ပင်းတွေလက်တွေမှာလည်းဘာတွေဗရတ်သုတ်ခတွေကောက်ဝတ်ထားမှန်း တကယ်တမ်းပြောကြကြေးဆိုရင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့မင်းပုံစံကမှ ရှက်ဖို့ကောင်းတာ . . နားလည်လား . ."

သူစကားက သူမအရှိုက်တည့်တည့်ကို ထိသွားတာကြောင့် ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွား၏ ။

"ဟေ့ကောင် . . မင်း ကျွံလာပြီနော် . ."

"ကျွံရင်လည်း ပြန်နုတ်လိုက်ပေါ့ . . ငါက အမှန်တရားကို ပြောတာပဲ .

.”

နှစ်ယောက်သား မကွေးနည်းပညာတက္ကသိုလ် ပရဝုဏ်ထဲမှ လမ်းခုလပ်တစ်ခုပေါ်တွင် အကြီးအကျယ် ပြဿနာတတ်နေကြစဉ် အမောတကော အသံလှိုင်းတစ်ခုက အလျင်စလို ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏ ။

“ပီတိ.. ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ . .” ဆိုပြီး သူမ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဟန်တူသည့်တစ်ယောက် ရောက်လာ သည်။ သူကတော့ ယောကျ်ားလေးအစစ် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ . . ဘယ်ရွာက ကောင်မှန်းမသိပါဘူးကွာ . . ငါ့ကို လာရစ်နေလို့ . . ”

“ရစ်ချင်းရစ် မင်းကပဲ ရစ်ရမှာပါကွာ . . ပြဿနာမရှာစမ်းပါနဲ့ . . ဒီနေ့မှ ကျောင်းစအပ်ရမယ့်ဟာကို . .” ဟု နောက်ရောက်လာတဲ့ တစ်ယောက်က ပြောပြီး သူ့ကို ပြုံးပြနေသေးသည်။ ဟိုတစ်ယောက်ပြောစကားက သွေးထွက်အောင်မှန်နေတာကြောင့် သူအသိအမှတ်ပြုပြန်ပြုံးပြဖြစ်၏ ။

“ဇော်ထက် . . မင်းဘာမှ အစအဆုံးမသိဘဲနဲ့ ငါ့ကိုပဲ အပြစ်တင်မနေနဲ့ . . ငါက ကျောင်းသားရေးရာ ဘယ်လိုသွားရလဲဆိုတာ မေးနေတာကို ဒီကောင်က . . ”

“ဒါဆိုလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ တစ်ဖက်လူ ဖြေချင်အောင်ပြောလေ. .”

သူမစကားမဆုံးခင် သူတမင်ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ ဒါကို ဇော်ထက်ဆိုသည့် တစ်ယောက်က

“ဟာ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုယ့်လူရယ် . . ဒီကောင် ပီတိက အဲလိုပဲဗျ . . ကြားထဲက ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ . . ဟဲဟဲ . .” ဟု ပြေရာပြေကြောင်းဝင်ပြောတော့ လူမှုရေးအရ “ရပါတယ် . .” ဟု ခပ်တိုးတိုး သူ

ပြန်ဖြေဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်လူကို မကြည်ကြည့် ကြည့်နေတဲ့ ပီတိကို ဇော်ထပ်က -

"လာပါ ပီတိရာ . . ကျောင်းသားရေးရာကို ငါသွားတတ်ပါတယ် . . လာစမ်းပါ" ဆိုပြီး အတင်းဆွဲခေါ်ရင်းသူ့ကိုပင်ပြုံးပြသွားလေသည်။ ဟိုနှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းမလေးကတော့မကျေမနပ်ပုံဖြင့် ဂဏန်းတစ်ကောင်လိုပါသွားကာ တောက်တစ်ချက်နဲ့အတူ "အခဲမကျေဘူး" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ခု ပစ်ပေါက်ထားခဲ့၏ ။

သူကလည်းစိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့်မျက်လုံးပြူးပြလိုက်တော့ဒင်းက၊ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှာ သူမတို့နှစ်ယောက်ပျောက်ကွယ်သွားမှ သူတစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ရယ်ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ အောက်ပါအတိုင်း ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်နေ၏ ။

"ဟူး ! . . မလွယ်ပါလား . . မကွေးနည်းပညာတက္ကသိုလ်ကြီးရယ် . ."

***

အခန်း (၂)

“မနေ့က ကိစ္စကို ငါ ရေရေလယ်လယ် တင်းတယ်ကွာ . . ”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးကို စိတ်လျှော့ထားစမ်းပါ ပီတိရာ . .”

“မင်းရောက်လာလို့ပေါ့ ဇော်ထက်ရာ . . မဟုတ်လို့ကတော့ အဲ့ဒီရွာသားနဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ . . ”

“ဒီ ဆိုင်ကိုရောက်ကတည်းက မင်းဒီကိစ္စပဲ ပြောနေတာ . . အဲဒီ့ ကိစ္စကို ခဏထားစမ်းပါဦး . .

အခု ငါတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ . . ”

စကားလမ်းလွှဲလိုက်သည့် ဇော်ထက်ကို သူမက အသင့်ငုံ့ထားတဲ့ ရေနွေးတစ်ခွက်ကို ကောက်သောက်လိုက် ပြီးမှ ပြောလိုက်၏။

“အင်း . . ဒီနေ့ စိတ်နဲနဲရှုပ်နေတာဆိုတော့ လန့်မသွားအောင် . . Game ဆိုင် ဒါမှမဟုတ် ‘ကောင်းမွန်’ အပေါ်ဆုံးထပ်က Internet ဆိုင်ကို ဒိုးကြမယ် . .”

“Ok . . good တယ် . . ဒီအစီအစဉ်ကို ငါ လက်ခံတယ် . .”

“အေး . . ဒါဆို ဒီဝိုင်းအတွက် မင်းရှင်းလိုက်တော့ ဇော်ထက်”

“အင်း . . ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး . .”

ဇော်ထက်စကားကို သူမကအရေးမစိုက်ဆိုင်ကယ်ကိုပင် စက်နိုးနေချေပြီဖြစ်၏။ ဇော်ထက်မှာတော့

“ဟော့ . . စားပွဲပေါ်မှာ ပိုက်ဆံထားခဲ့ပြီးဟော့” ဆိုပြီး အလောတကော

ထထွက်လာနေရသည်။

ထိုသို့ မလာ၍ လည်းမဖြစ်။ မဟုတ်လို့ကတော့ သူမက စိတ်မရှည် ပုဒ်မဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့နိုင်သည်။ သူမက အင်မတန် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိလှတယ် မဟုတ်ပါလား . .။

ပီတိ ဆိုတာ တစ်ကယ်တော့ အဲသလို ကောင်မလေးမျိုးပါ . . အဲလေ . . ယောင်လို့ . . အဲလိုကောင်လေး မျိုးပါကွယ်တို့ . .။

သူမနှင့်ဇော်ထက်တို့က 'အောင်လံ'မြို့မှာကတည်းက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ငယ် သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေ ဖြစ်ကြသည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်၍ မကွေးမြို့က ကျောင်းလာတတ်တော့လည်းတတွဲတွဲပင်။

သူမက မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် ဝတ်ပုံစားပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံ၊ သွားပုံလာပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံ၊ ဆံပင်ကစယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်နှင့်မခြား၊အတွင်းသိအဆင်းသိ ဇော်ထက်အတွက်ကတော့ ဘာပြဿနာမှမရှိ။ တခြားသူတွေ အတွက်ကတော့ သူမပုံစံက ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး မျက်စိဆံပင်မွေးဆူးချင်စရာ ကောင်းလှ၏ ။

သို့သော် . . သူမကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ချေ။ သူမပင်ကိုယ်စတိုင်လ် အတိုင်း ဟန်မပျက် သွားလာပြောဆိုနေမြဲပင် တစ်ပြားသားမျှ မလျော့ရေးချ မလျော့ခဲ့။ ပိုလို့ပင် ကဲပြလိုက်ဦးမည်။

သူမ မိဘတွေကလည်း သူမကို မိန်းကလေးပီပီသသ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နေစေချင်တယ်။ သို့ပေမယ် မည်သို့မျှပြောမရခဲ့၍ ဒီအတိုင်းပဲ လွှတ်ထားလိုက်ရသည်။ လူတစ်ယောက်၏ မွေးရာပါဗီဇကို လွယ်လွယ်နှင့် ဖျောက်ဖျက်၍ မရမှန်းနှလုံးသွင်းထားလိုက်ပုံရ၏ ။

သို့ကြောင့်လည်း အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သည့် ဇော်ထက်ကိုသာ သူမမိဘတွေက အစစအရာရာ အပ်နှံထားရလေ၏ ။

လူကြားလို့ ကောင်းအောင် အပ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ဇော်ထက်ခများမှာတော့ သူမနဲ့တွေ့တိုင်း . . အင်း . . .။ ။

***

သူ . . သူကတော့ 'လင်းဇင်းမြို့' ဘက်မှ 'ပေါက်မ' ရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်၏ ။ 'ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့ရှိ' 'အမျိုး သား အထက်တန်းကျောင်း' မှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်မြင်ကာ သူ့ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သည့် 'နည်းပညာ တက္ကသိုလ်' မကွေးမြို့သို့ ပညာသင်ရန် ရောက်လာခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ကျောင်းစအပ်တဲ့နေ့မှာပင်ပြဿနာတွေနှင့်တည့်တည့်မတ်ဖ ။သူ့ဘက်က အမှားဟု မဆိုသာသော အခြေအနေရ ဟိုဂွတီးဂွကျဟာမလေးကိုသာ အပြစ်ဖို့ရပေတော့မည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် . . သူမနှင့် ပြဿနာတတ်ခဲ့သူက ပုဆိုးနှင့်ရှပ်အကျႌကိုသာ တခမ်းတနားဝတ် ဆင်တတ်သော၊ အနေအထိုင် အေးဆေးတည်ငြိမ်သော၊ အင်မတန် ရိုးဖြောင့်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်။

တောသားမြို့ရောက်ဆိုသလို မြေလတ်မြို့တော်ကြီးဖြစ်သည့် 'မကွေးမြို့' က သူ့အတွက်တော့ အင်မတန် မှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလှ၏ ။

ဥဒဟို ပြေးလွှားရှုပ်ယှက်နေတဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေ . . ကားတွေ . .။ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတဲ့ ရောင်စုံလူတွေ ကြားမှာ မြို့ပြရနံ့ကို တရှိုက်မတ်မတ် နမ်းရှိုက်ရင်း လက်ရှိဘဝကို သာယာကျေနပ်နေမိ၏ ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ရွာကနေဒီလိုမြို့ကြီးပြကြီးမှာတက္ကသိုလ်ပညာသင်ခွင့်ရသဖြင့် သူအလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်ဂမ်းမြောက်နေမိသည်က တော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် အမည်နာမမှာမူ 'မောင်မျိုးဆက်' ဟု တွင်လေသတည်း။

မျိုးဆက်တစ်ယောက် မနေ့က ကျောင်းအပ်ပြီး အတန်းဝင်စရာ မလိုသေးသဖြင့် ကျောင်းကြို/ပို့ ဖယ်ရီကား ကို မစောင့်တော့ဘဲ ကျောင်းရှေ့က သုံးဘီးဆိုင်ကယ် တစ်စီးငှားကာ အဆောင်ပြန်ခဲ့စဉ်က အမြင်ကို တွေးမိနေသေးသည်။

"တီ. . တီ . . တီ . ."

"တောက်ကွာ . . ကျောင်းသားတွေကလည်း ခက်ပါတယ် . . ရှေ့မှာ ကားလာနေတာ မမြင်ဘူးလား မသိဘူး . . နောက်ကနေ စွတ်သာ လမ်းတောင်းနေတော့တာပဲ . ."

သုံးဘီးမောင်းသမားရဲ့ မကျေမနပ်ရေရွတ်သံနှင့် အနောက်ကနေ အဆက်မပြတ် ဟွန်းတီးနေသံကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ် သူ နောက်လှည့်ကြည့်မိသွားသည်။

"ဟင် ! . . ဟိုဟာမလေး မောင်းလာတာပဲ့လား . . "

သူမတို့နှစ်ယောက် သူ့လိုဘဲ ကျောင်းအပ်ပြီး အဆောင်ပြန်လာပြန်လာကြပုံရသည်။ ဆိုင်ကယ်မောင်းလာ တဲ့ သူမက သုံးဘီးပေါ်က လှည့်ကြည့်တဲ့ သူ့ကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပုံရ၏ ။

သူမက ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်မြင့်ကာ သုံးဘီးကို မရမက ကျော်တတ်ပြီး သူ့ကို မြင်သာအောင် လက်တစ် ချောင်းထောင်ပြသွားသည်။

(အဓိပ္ပါယ်ကို ကိုယ့်လူတို့ သဘောပေါက်ပြီး ထင်ပါသည်။)

"အမယ် . . ခွေးမသား သူ့ကိုယ်သူ စတန့်မင်းသားများ မှတ်နေလား မသိဘူး . ."

သုံးဘီးသမားက သူ့ကို လက်ပြသွားတယ် ထင်ကာ ပွစိပွစိ လုပ်နေ၏ ။

"နတ်မောက်"လမ်းမကြီးပေါ်တွင်ဆိုင်ကယ်တွေကားတွေ ဒီလောက်ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ကြားက သူမ ဆိုင်ကယ်စီးရဲတင်းပုံကြောင့် သူပင် မဆီမဆိုင် စိတ်ပူနေမိသေးသည်။

"တစ်ခုခု ဖြစ်မှကွာ . ."

အမှတ်မထင် နှုတ်ကထွက်သွားတဲ့ သူ့စကားကို သုံးဘီးသမားက -

"သေလည်း အေးတာပဲ ငါ့ညီရာ . . ဆိုင်ကယ်ကို လူလိုမှ မစီးကြတာ . . ဒုံးပျံများမှတ်နေလား မသိဘူး။ အဲဒါကြောင့်လည်း မကွေးမြို့က ကျောင်းသားတွေ မကြာခဏ ယာဉ်တိုက်မှုတွေဖြစ်နေကြတာပေါ့" ဟု ပြောလာ သဖြင့် သူမကို ယောကျာ်းလေးထင်မှတ်နေပုံရတဲ့ သုံးဘီးသမားစကားကို မျိုးဆက်တစ်ယောက် သဘောမကျ ပြုံးနေလိုက်မိလေတော့၏ ။

***